

פרק 5 בסידרה על האנשים והחברות המתעשרים מן המילחמה. מנכ"ל „אלביט” הטיף למילחמה יזומה וחברת „דיסקונט השקעות” הייתה מן המרוויחות הגדולות

נשנה ופולריטיקה

ההשקעות של בנק דיסקונט בראש חברת השקעות זאת, שהיא מהגדולות בישראל, עומד אלוף אחר במילואים — הנראה כאחיו הבכור של בני פלד — זהו דן טולקובסקי. גם הוא בהיר שיער ומשופם, גם הוא היה מפקד חילהאוויר, גם הוא בעל דיעות ניציות קיצוניות.

בן אצולת הממון

תהת ניצוחו של טולקובסקי הייתה החברה להשקעות של בנק דיסקונט (המכונה בקיצור דיסקונט השקעות) לאחד הספקים העיקריים של מערכת הביטחון הישראלית וצה"ל. בתור שכזה, דיסקונט השקעות היא מן המרוויחות העיקריות מן המילחמה בלבנון.

היה זה ב-1961, כאשר שונה שמה של החברה הישראלית למימון ולהשקעות, והיא הפכה לחברה להשקעות של בנק דיסקונט. בראשה עמד אז הד"ר אוגוסט לוי. מייד עם הקמתה של החברה החדשה הצטרף אליה כמנכ"ל גבר צעיר, בן 40, דן טולקובסקי. הוא נקרא לחברה על-ידי מנכ"ל בנק דיסקונט, דני רקנטי, שעשה חשבון נכון: דן טולקובסקי היה בן האצולה האשכנזית של ישראל, ואיש קשר מצויין אל המימסד הפוליטי של מפא"י והציונים הכלליים, ובמיוחד אל משרד הביטחון, שהוא הקניין החשוב ביותר של התעשייה הישראלית.

סבו של טולקובסקי מצד אמו היה יצחק לייב גולדברג, עסקן ציוני ממוצא פולני, שהיה בנקאי, סוחר-קרקעות, מוציא-לאור ופרדסן. גולדברג נשא לאשה יהודיה פולנייה עשירה, ממישפחת פינס. אביו

בני פלד, האלוף בעל העיניים הבורר קות, הוא היום נשיא-החברה. פלד הוא נץ קיצוני הדוגל ב„מרחב מחייה” לישראל, שלו הוא קורא „גודל הדירה שבה אנו רוצים לחיות.” פלד דוגל במילחמות יזומות ומתוכננות-היטב, בעלות מטרת מוגדרות.

מילחמת הלבנון כוצעה בדיוק עדיפי הדגם התיאורטי שהציב בני פלד: „(ישראל) הצטרף לק”

350 אבידות — אולי „מעט מועיר” לדעת פלד, ואילו חברת אלביט, ככל הנראה, מרוויחה היטב מן המילחמה המתוכננת של אריאל שרון.

בשנת 1980/1 היו לחברת אלביט הפי כדים בסך 12.6 מיליון שקלים. בשנת הכספים 1981/2 הגיעו רווחיה של אלביט לפני מס, ל-41 מיליון שקלים. עניין המס אינו מטריד ביותר את בני פלד ושותפיו. בשנה שעברה, שבה הרוויחה

כמה הרונים היו לישראל מאז — וכולל — 47? קצת פחות מעשרת אלפים. זה הרבה? זה מעט-מועיר? כמה ימים מקובצים נלחמנו? שלושים שנה? שקר וכזב! הימים שבהם כל העם נקרא לרגל — זו מילחמה... אנחנו עשירים. לא נלחמנו קשה אף פעם. הלך לנו בקלות, ולא איבדנו כמעט אנשים. אז שיפטיקו את היללות האלה!

את הדברים האלה אמר האלוף (מיל) בנימין „בני” פלד, כאשר פשט את מדיו כמפקד חילהאוויר הישראלי, באביב 1978. הוא דיבר נגד סיסמותיה של תנועת שלום עכשיו, שקראה לחתימת הסכם שלום עם מצריים.

מאה שלמה פרנקל

מילחמת הלבנון, הנמשכת עדוין, תענה למשנה-המיסים הישראלי שזושה מיליארדי דולרים וחצי לפחות. חלק גדול מן הכסף הזה זורם לכיסיהם של האנשים והחברות שעוסקים במילחמה. אלה הם יצרניה-הנשק, סוחריו וסוכני חברות-הנשק. כפרקים הקודמים בסדרה נסקרו העסקים הטובים של תעשיית הנשק האמריקאית, המספקים חלק גדול מתיצור-הנשק של צה"ל וניתחו עסקי קונצרן „כור” ההסתדרות, המייצר תותחים, תחמושת, ואמצעי-החימה אחרים.

החברה, היא העבירה 93.4 מיליון שקלים מהכנסותיה לסעיף הוצאות ששמו „הפרר חמה... אם יש לה יעד מדיני, שרצה-היא יכונה להשיג אותו בזמן מסוים ותוך שימוש בכוח — עתה לעשות זאת.”

זהו בדיוק מה שניסה לעשות שרה-ביטחון, אריאל שרון, ארבע שנים אחרו שאמר בני פלד את הדברים האלה.

בינתיים יש ספיקות חמורים, אם אומנם השיגה ישראל את „היעד המדיני” שביקש שה להשיג, „תוך שימוש בכוח”. אך יש דברים שאינם מטלים בספק, לצה"ל נגרמו

למחרת שיחרורו התמנה בני פלד כמנכ"ל חברת אלביט. חברה זו נמנית עם קונצרן האלקטרוניקה ארון. שמה של החברה, אלביט, הוא שילוב של שתי מילים: ארון וביטחון. את המיפעל ייסדו ביחד משרד-הביטחון וחברת ארון בשנת 1962. מאוחר יותר מכר משרד הביטחון את מניותיו לשותפיו בארון. אלביט הוא מיפעל גדול. היום עובדים בו 1700 עובדים, ויש תוכניות הרחבה, הכוללות הקמת מיפעל נוסף בכרמיאל והקמת מיפעל ליד חיפה. עיקר הייצור של אלביט מופנה לצה"ל.

במיפעל מייצרים מערכות לוחמה אלקטרונית, כינון, חימוש וניווט למטוסי-קרב, מכשירי בקרת-אש לטנקים ומערכות שליטה ובקרה לחילות השונים. אלביט גם מייצא אמצעי-לחימה, ב-1980 מכר המיפעל ציוד ב-20 מיליוני דולרים לחברת הנשק האמריקאי קאית ג'ונל דיינמיקס, עבור מטוסי אף-16. בשנת הכספים 1981/2 מכרה אלביט בסכום של מיליארד שקלים.